

Те копаеха, а дядо Шипко, като се клатушкаше, приближи кладенчето. Но те не го виждаха. Те друго нищо не виждаха, освен ямата, която всяка минута ставаше все по-голяма и по-голяма. И всяка минута ги приближаваше все по-близо и по-близо до имането. Сепнаха се едва тогава, когато някой се прокашля на десетина крачки от тях...

Лечко изпусна търнокопа и замръзна на мястото си. Той видя дълга като върлина, бяла сянка.

— Вампир! — мина като мълния през главата му.

Обзет от ужас и с шръкнали коси, той се обърна към Мирчо, но съзря само петите му. Мирчо, захвърлил лопатата, с всички сили бягаше към градчето. Хукна след него и Лечко.

А там — при Страхилевото кладенче, край изкопаната празна яма — останаха лопатата, търнокопът, чукът и... чудният уред на чичо Серги, за да се чуди над него чак до сутринта Шипко Бърдето.

Георги Русафов

ЧУРУЛИКАЙ, ПЕЙ МИ!

Чуруликай, пей ми,
птичко гласовита,
пролетта прокуди
зимата сърдита.

Белите си ризи
планините вече
скъсаха — и ето
слънцето припече.

Из шумаци гъсти
блейнаха стадата,
и цветенца пъстри
цъфнаха в полята.

Чуруликай, пей ми,
птичко гласовита,
тая пролет с песни
нека е честита.

Асен Калоянов